

Kulturens utmaningar - utmanande kultur?

Regional kulturkonferens den 27 oktober 2016
Linköpings Konsert och Kongress

Inledning

Anita Jernberger

Ordförande i Regionutvecklingsnämnden

Kultur ligger mig varmt om hjärtat, då min mamma var konstnär och jag växte upp i en konstnärsfamilj. Kulturen spelar stor roll för att vi ska lära känna vårt kulturarv, och för att skapa vackra miljöer, och utsmycka våra städer.

Vi står nu inför stora utmaningar med globalisering, integration, den digitala utvecklingen, demografin och även individualisering. Efter den här dagen hoppas jag att vi har fått fler redskap och verktyg för att hantera detta, och att vi skapar kontakt med varandra, och att vi kan se en början på vägen framåt.

Niels Righolt

Att navigera i en diversifierad verklighet - en resa genom nordisk kulturpolitik, utmaningar som han stött på i sitt arbete i Norden.

Känslan är att vi är i en övergångsfas, att något händer. Men vad? Det är svårt att greppa den nationella berättelsen om att vara svensk, eller dansk, eller nordisk. Känslan har upplöst, den är inte lika stark som förut. Det finns fler nyanser. Berättelsen om vilka vi är kan inte längre göras på fem meningar.

Om kultur är svaret, vad är då frågan? Kommer ni gå hem med fler verktyg i er verktygslåda?

Jag är trött på att argumentera om varför kultur är viktigt, utifrån ekonomisk vinkling. Kultur ska inte reduceras till siffror, det är obekvämt.

Kulturpolitiken är intressant för att den har många olika perspektiv. Vad påverkar kulturens villkor?

1. Kultur som nationell berättelse. Man skapar kulturella yttringar utifrån föreställningen om vilka vi är. Den nationella berättelsen är känslan om vad vi är.
2. Kultur som identitets-matrix. "Så här vill vi uppfattas". Bidrar till att skapa berättelsen om vilka vi är. Den är en väsentlig del av kulturpolitiken, den stärker självkänslan.
3. Kultur som underhållning. Många regioner och kommuner, säger att de vill "bli satta på kartan". Då är underhållning ett enkelt sätt, och skapar en viss resonans hos massmedia.
4. Kultur som samhällsdrivare. Människor som är konstnärer ser andra lösningar, och kan vara med och forma samhället - designing communities. Vem ska vara politisk?
5. Kultur som demokratiskt kitt. Vilka är vi som tagit emot alla invandrare? Vilka är invandrarna? Vill vi ha våra föreställningar om oss själva bekräftade, eller vill vi se något nytt? Street art är ett av många exempel där vi kan nyansera världen.
6. Kultur som innovationsmaskin. Där man tänker nytt! Känslan är förankrad politiskt, att vi är innovationsmaskiner.
7. Kultur som global fixpoint. Jag finns här i kött och blod, jag är inte en 3D-projicering, jag är också global. Hela världen har jag i min smartphone. "I'm a global citizen". Det är en gigantisk utmaning för kulturen.
8. Kultur som the game changer.

De här åtta punkterna är konstant i spel med varandra, och det finns olika perspektiv här:

Makt och medel.

Publik och mångfald. Exempel: blue grass-bandet som skapar fantastisk blue grass musik, trots att de aldrig varit i Louisiana. Kulturell mångfald handlar ju också om det vad man producerar, inte bara vem som producerar.

Slutanvändaren. Den som deltar i kulturen.

Digitalisering. Exempelvis staden som har som mål att bli "helt kontantlös", eller att medborgaren gör sin självdeklaration via sin smart phone.

Urbanisering. Städerna växer drastiskt och det ställer enorma krav.

Kompetensutveckling. Chefernas nya verklighet.

Det handlar om att ständigt navigera mellan tradition och förnyelse. Hur länge vill vi fortsätta jobba som vi gjort, när samhället ändrar sig hela tiden? Hur kan kulturen i Sverige gripa tag i utvecklingen, och av egen kraft sätta sig i förarsätet oberoende av politik?

Stina Oscarsson

Den fria konsten, en del av demokratins immunförsvar

Vad hotar den fria konsten, och vad är kulturpolitikens uppdrag, egentligen?

Jag har genom åren ofta blivit anklagad för att syssla med politisk teater. Men vad är politisk teater? Pratar man om kultrens kraft så är tydligt samhällsbudskap det första folk tänker på, tydlig rätt-fel åsikt, och gärna vänster. En del menar att det är när man gör teater om politiker, och andra menar att det är när man utmanar makten man genom att tillsätta en kvinnlig regissör på Dramatens stora scen.

Jag tycker att politisk teater är teater som går den politiska maktens intresse, eller när konst kidnappas till reklam, eller främjar den ekonomiska tillväxten. Tydligast har det varit de senaste tio åren. Från att kulturen har varit helt borta från det politiska samtalet, så har politiken börjat intressera sig för kulturen igen.

Kultur som samhällsdrivare – men i vilken riktning? Kulturen kan bli kidnappad och bli en del av en fullkomligt ohållbar utveckling. Men när man ser alla alarmerande rapporter om krig och hemskheter så kan man fråga sig om det verkligen är kultur jag ska arbeta med?

Konst och kultur kan frigöra enorm kraft hos människor, men det får aldrig vara dess uppdrag. Det är kulturpolitikens stora utmaning, när samhället bitvis ser ut att falla sönder. Viljan att politisera konsten är som starkast nu, och när viljan kommer uppifrån motiveras det som ”att det är i gott syfte”.

Tendensen nu är logisk, men oroande. I ett kapitalistiskt samhälle är det svårt att försvara konst och kultur utan någon nyttoeffekt. Man hittar nya sätt att argumentera för att behålla de pengar man tilldelats, exempelvis hälsa, tillväxt. Det är en tydlig trend - att nu ska kulturen lösa allt som övrig politik ej lyckats med. Kulturen ska lappa ihop allt som faller isär. Man måste visa social hållbarhet. Vi kulturarbetare är glada att någon vill ha oss så vi säger Ja, vi kan! Men vi får inte luras att gå i fällan och tro att det är vi, kulturen, som ska lösa alla de här frågorna. Kom ihåg att samtidigt som vi förväntas lösa frågor om integration, så förs en politik som hindrar bostadsbyggande, och därmed hindrar integration i årtionden framöver.

Vi som arbetar med kultur, måste bli bättre att skjuta tillbaka vissa problem till där de hör hemma. Försvara konstens frihet! Konst och kultur kommer att skapas i alla samhällen, i alla tider, det är inte därför vi har kulturpolitik. Det är egentligen en fråga om maktindelning, att göra tillgången till konst och kultur någorlunda rättvist.

Allas röster ska vara lika värda när vi pratar om kultur och demokrati. Men vi missar ofta att alla röster inte talar samma språk. Vi måste lära oss att lyssna på alla språk vi inte själva besitter, och skapa plats för dem i de rum, där vår gemensamma framtid bestäms

Lars Strannegård

Professor i företagsekonomi vid Handelshögskolan Har startat Art, Business and Culture.

Kulturens roll och mätningens dimridåer

Om de stora samhällstrender som råder i samhället idag, och vilka smått bisarra konsekvenser som de kan leda till. Samt om siffrornas inträde i samhället, generellt.

Vi genomgår kvantifiering i samhället, där räknande och viktande är viktigare idag än vad det tidigare varit. Vad händer med kvalitetsbegreppen, om det som inte kvantifierats tidigare helt plötsligt kvantifieras?

I den vetenskapliga världen lovsjunger man kreativitet, nytänkande och innovation, men det som tar över är siffror.

Vad händer när man gör kultur av siffror? Siffror har sina poänger, men frågan är vad man gör med siffrorna. Man måste ha sunt förhållningssätt till siffror.

När man sysslar med skattepengar är det lätt att förstå att man måste veta vad man får för pengarna man betalar. Inte minst i vården ser vi det, där varje individ vill veta exakt hur väl ens mamma blir omhändertagen när hon åker in på hem. Men problemet i vår samhällsdebatt om vinster i välfärden, handlar inte om hur resurserna används, utan det handlar om kvalitetskontroll och kvalitet. Vi har ingen aning om hur man egentligen definierar kvalitet, ändå är det ett så använt ord.

Relativ kvalitet - absolut kvalitet

Relativ kvalitet är en tydlig, subjektiv bedömning. Absolut kvalitet är objektiv, och utgår från ett bestämt antal kriterier. Men vad händer med siffror? Det skapar likriktning, ham-

nar man utanför en "brahets-lista", så är man utanför, man har liksom funnit sin plats. Detta gör det problematiskt med kvalitet och kvalitetsbegrepp.

Kvalitativa - kvantitativa kunskaper

Kvantitativa studier handlar om att man observerar en mindre del data, och går mer in på djupet. Det verktyg man har för kvantitativa studier är siffror, medan man kan säga att kvalitativa studiers språk är orden. Det som händer nu är att det kvantitativa infiltrerar det kvalitativa fältet. Hur många når man ut till, rollfördelning, könsfördelning. Något försvinner. Kan man inte förklara vad hög kvalitet är, tar sifferjakten över, det blir farsartat och riktigt farligt. Det som är mätbart, blir jämförbart. Man satsar på siffror, och vrider samtidigt utvecklingen på ett så starkt sätt, så det riskerar att slå fel.

Den stora bristen i samhället är trovärdighet. Man litar inte längre på skolor och lärare. Professionerna är inte tillförlitliga anser de som finansierar. Hur blivit så? Det har att göra med att vi gått in i "new public management". Hur jämför man saker i en marknadsanpassad värld? Jo, man mäter. Även på områden där det inte passar.

Vi vet att vård företag vill tjäna pengar, vi litar inte på företag eller professioner, vi behöver rankinglistor och transparens. Vi ser hur alla jämförande saker kommer in, ackrediteringar, rankinglistor över sjukvårdssystem genomlyses, offentlig sektor strävar efter transparens, allt ska ut i ljuset: "detta är vad ni får för pengarna...".

Kommunikationsavdelningar ökar enormt i samhället. Varje vårdinrättning, skola, har avdelningar för kommunikation. Det har att göra med att samhället ser ut som det gör, man måste vara välartikulerad och kunna stå upp för sin verksamhet. Skolor lägger dubbelt så mycket pengar på strategisk kommunikation, marknadsföring och olika kampanjer idag jämfört med för tre år sedan. Skälet till detta är att mätningar handlar om jämförbarhet.

Hur är det problematiskt om man lever i kulturens värld? Det är väl bra att mäta hur man når ut till rätt grupp? Det finns bekymmer med det här. När man mäter hamnar man i jämförbarhet, och då introducerar man konkurrens och tävlan, därför att det är mätbart. Det handlar inte längre om att bli bättre jämfört med sig själv, utan man ska bli bättre jämfört med andra. Mindre fokus riktas mot kunskap, viktigare blir jämförbarhet, nyckeltal och placering i rankingar.

Kultur handlar om att vara autentisk, det handlar om man själv vill säga, inte hur väl man säger det jämfört med någon annan.

Hur kommer vi ur detta? Inget sker i vakuum, det måste ske i dialog med andra.

Hur skapar vi kvalitet? Det handlar om vilka som är med och bestämmer. Mångfaldsfrågan är därför viktig för subjektiva bedömningar. Erfarenhet och smak är oskiljbart från kvalitetsbedömningar, då måste man få in många olika människor från olika bakgrunder, för synen på vad kvalitet är olika. Vi måste fortsätta att mäta på olika sätt, men man får inte låta siffror styra. Tala istället om mål, om det ni vill uppnå, mer i kvalitativa termer än idag. Förväntas du redovisa din verksamhet i siffror, kan du visa civil olydnad, och säga "Ni vill ha siffror, men jag redovisar i ord".

Paneldiskussion

Lars Strannegård, Stina Oscarsson, Niels Righolt
Moderator: Mattias Ahlén

Moderator: I den kulturutredning, som låg till grund för regionaliseringen av kultur, uteslöt man kvalitetsbegreppet, och det fick man kritik för. Styrelsen för SFI (Svenska filminstitutet) har gått in i diskussionen om vad kvalitet är. I kulturdelen i tidningar strider man idag om vad museerna sysslar med - normkritik, ska man hålla på med sånt, eller bara visa sanningar och verklighet? Kan ni reflektera kring den diskussionen?

Lars: Museer är bra lärosäten, och de bör syssla med normkritik av allehanda slag. Det finns ingen objektiv sanning, det förstår nog alla. Det är vansinnigt att sluta visa vårt kulturarv, men man kan visa lager av tolkningar.

Stina: Det handlar om tillit. Vi måste lita att museichefer, teaterchefer, regissörer och andra, skapar den konst de anser är det viktigaste just nu. När politiken lägger på dem att de ska vara normkritiska, det är då vi får problem. Det är en farlig utveckling, vi måste få tillbaka tilliten.

Niels: Institutioner ska inte anpassa sig. Vi ska försöka att inte förlora begrepp som resonans. Vi måste tänka på för vem det är vi gör det vi gör, och vi måste vara nyanserade.

Paneldiskussionen fortsätter.

Moderator: Den lokala pressens problem, är även problem för kulturen. Var ska debatten om kulturens grundläggande frågor föras, om vi inte har kultursidor?

Stina: Debatten förs av dem som skriker högst, folk kastar åsikter på varandra. Vi har inget intellektuellt samtal överhuvud taget. Man blir egna företagare, tvingas marknadsföra sig, och åsikter blir personlig marknadsföring, man bygger sin identitet på sina åsikter, och då blir det svårt att byta uppfattning. Samtal förs inom slutna enklaver där man bara bekräftar varandra. Det är ett stort demokratiskt problem.

Lars: Det finns intellektuella samtal, men de förs på andra sätt, på bloggforum till exempel. Där förs nyanserade, högkvalitativa diskussioner. Min känsla är att vi går ifrån kulturen som ekonomiskt verktyg. Poängen med vårt samhälle, och våra liv, är att vi

är fria att leva som vi vill. Kulturen hjälper till att få ett innehållsrikt liv, och pengar är medel för att göra detta.

Stina: Det kommersiella har kommit längre än det civila samhället. Det släpar efter. Vi är besatta av att räkna, och det genomsyrar all verksamhet. Kvantifieringen som ska öka transparensen, gör att vi skapar samhälle utan motstånd. Se på Situation Stockholm till exempel. Målet för deras verksamheten är att bli marknadsledande i hemlöshet...

Moderator: Diskussionerna har inga rätta svar, eller lösningar på problem, mer än att vi måste jobba vidare med det här. Tack.

Carolina Falkholt visade sina målningar, och berättade om dessa. Här är ett sammandrag.

Jag är intresserad av lagens estetik, och som graffitimålare har jag hållit mej till lagen att vara utanför. Med graffittins hjälp försöker jag utvidga det rum vi rör oss i. Som kvinna har man dessutom trängre rum att vistas i, där man begränsas. När jag fick barn för 13 år sedan, hade jag inte längre samma möjlighet att använda gatan i mörker. Jag ville inte hålla på längre, det är så machorebelliskt, man skriker ”jävla fitta” till dem man inte gillar. Jag skapade ett eget regelsystem, och jag hittade på en ny konstform som jag kallar graffitta.

I målningen ”En armlängds avstånd”, en graffitiutsmyckning på husvägg i Simrishamn vill jag visa på den omöjliga balansen mellan konst och politik. Den fria konsten har risker, och för att den inte ska sugas upp och bli propagandistisk, har vi en armlängds avstånd emellan. Konst ska vara fri! Den ska vara ful och störig, inte utsmyckning. Jag

vill tänka på principen armlängds avstånd, att inte gå in och bli styrd från hög politisk nivå, att inte behöva ta hänsyn till vem som ska gilla, och inte gilla, min konst.

Det mest kända verket är Övermålning, en väggmålning i en skola i Nyköping. Man bad mig komma tillbaka och ändra min ursprungliga målning, till något mer subtielt. Man gillade färgerna, men inte motivet (en kvinnas underkropp). Men skapar man konstverk som man kallar för graffitta, så får man ju stå för det.

Jag tänker på människokroppen, och hur samhället misshandlar den både fysiskt och psykiskt. Och vad är egentligen en mentalsjuk människa? En människa som inte förstår ordningen som förväntas av oss i samhället, människan som fortsätter störa.

Jag älskar teckenspråk, att man kan skriva ord och bokstäver med sina händer. Det känns som att komma tillbaka till graffitin. Svenska ordet för graffiti är namnteckning, en teckning på ett namn. Varje land har sitt eget teckenspråk.

Carolina Falkholt forts.

Är det, eller är det inte yttrandefrihet som råder? På Facebook, till exempel, tas vissa saker bort, medan andra får vara kvar. I Vitryssland finns inte yttrandefrihet, det är förbjudet att prata politik om man inte hör till dem som har makten, människor i din närhet får betalt för att ange dig. Klimatet är spänt. Tänk vad privilegierade vi är här, vi kan prata om precis vad som helst. Jag kan verkligen säga vad som helst, utan att något händer, eller...? När man är frispråkig blir man bemött av hårt motstånd i form av hot och liknande. Den stressen det skapar när man får brev hem där det står att man ska utrotas, och att ens barn ska dö är enorm. Därför är det viktigt att fortsätta prata och fråga: Vad menar du? Som konstnär är man ensam, man har ingen stor organisation i ryggen som stöttar.

Det är ens egna konstnärskap som får bära allt. Man blir en cell, en yta som skapar

konst. Konst är viktigt, eftersom den ofta innehåller en kritisk blick som ofta saknas i samhället, den penetrerar illusionen av kapitalismen som ett lyckosamhälle. Det är inte alltid jättehärligt att vara människa.

Jag ville göra en målning på en skola, inspirerad av förtrycket jag upplevde i min gamla skola. Det är svårt för kvinnor, även män, att leva upp till den allmänna bilden om hur man ska vara - sjukt snygg, sjukt stark, sjukt kåt. Jag ville motverka den normen. Men skolan slängde ut mig (bland annat) för att jag hade en jacka som det stod "min jävla fitta" på. De ville ta av mig jackan. I stunden var det svårt att stå emot.

Jag ser alla mina bilder som Rocher-test. Ser du en kuk? Ja, det är du det. Någon annan ser något annat.

Ord som skaver som kvinna. Ord... att alltid få höra de här begreppen om ens kropp, att vara tillgänglig eller inte. Jag vill ta de orden och krossa dem, och måla över dem.

Kristina Issa med sitt band

Om: musikföreställningen Arabic Spring

Ser er omkring här i rummet. Vi befinner oss i ett väldigt vitt rum. Det är det vår musikföreställning Arabic spring handlar. Vem utför kultur, och vem tar del av kultur? Vem bjuds in? Jag är från Syrien, men är uppvuxen i Katrineholm där det fanns mycket rasism, och jag levde med känslan att inte vara tillräcklig. När jag växte upp, hade jag ingen att se upp till. Det har varit för mycket vitt.

För några år sedan ville jag inte alls skriva något om kriget, för det gjorde för ont. Jag vågade inte. Men vad är då konst, om det inte gör lite ont ibland? Jag började jobba med Arabic Spring för några år sedan, för att bearbeta kriget i Mellanöstern.

Det är människors historia och folks liv. Jag frågade mig, vad var min mamma? Vilka var mina föräldrars kompisar? Hur lät deras historia? Jag har jobbat med att nå fram till en icke homogen publik, inte bara en grupp bestående av människor. Vi serverar inte det vi tror att människor ska tycka om, vi serverar det vi vill servera.

Mitt nästa projekt är systerprojektet Queen Zenobia. Hon var en drottning på 200-talet, och är en extrem stor historisk person i Mellanöstern. Hon sade Hejdå till romarriket, och befriade Syrien och Egypten, men i västvärlden är hon okänd. Det finns härskarinnor i historien som inte fått plats i berättelserna, och det här kommande projektet handlar om dessa, och om de krigare vi är.

Tips: hon finns på spotify och släpper skiva i mars!

Stina Wollter visar sina målningar och foton och filmer från sitt Instagram-konto. Här är en sammanfattning

Jag är en konstnär, men också en plats. Det händer fantastiska saker kring den här platsen. Jag har hållit många föredrag, och undervisat inom konstens värld i många år, men så fort man syns i medier så tvättas allt det bort, så numer är jag Instagram-kändisen!

Filmsnutt: när Stina gömmer många guldbestick med sin mage...

Motstånd och utmaning ligger nära varandra. Jag är vit, privilegierad CIS-kvinna, men som kvinna är jag utsatt. Min kropp är en plats, och den platsen är ett slagfält. Min kropp utsätts varje dag för förtvivlan och äckel, men jag gör det till ett äventyr. Ger ni inte mig respekt, ger jag mig själv respekt! När jag möts av hat för något av mina inlägg på mitt Instagram-konto, så raderar jag det, för det här är min plats, och jag gör vad jag vill! Jag skapar en egen ordning och jag vägrar de epitet man vill ge mig. Många tror att jag är trygg, men jag är vettskrämd. Jag överlever genom att gömma guldbestick med magen.

Bild: "en asjobbig bild av Picasso"

Ingenting är statistiskt. Något jobbigt ni hör idag, kanske inte är jobbigt imorgon. Den här bilden gillade jag inte när jag var ung, men något har landat i min kropp som gör att jag förstår den nu. Kvinnan på målningen, hennes ögon är två skålar som tippas över. Ni är inte samma, livet pågår hela tiden.

Bild: Giulietta från filmen La Strada

Bilden, en kvinnas ansikte och händer, är från en scen, bara två sekunder lång, ur La Strada. Den här gestalten är fantastisk, en barnmänniska. Vid ett tillfälle har hon blivit övergiven och hon är ensam. Det skär i kroppen. Hon är så inne i smärtan, i en sekund tar hon samma ställning som ett segt litet träd. Hon lånade trädet, och det påverkade hela kroppen. Det vill jag ge er; våga aktivera upplevelsekärnan. Vi är skraja för den.

Konsten föreställer det vi vill att den föreställer

En vän såg en tavla jag gjort, hon hade haft mycket smärta och konflikter, och hon började gråta framför bilden, "Hur kunde du veta, Stina?" Sen kom en liten tant i rollator och sade om samma tavla: "Jag älskar tavlan, den påminner om min barndoms jular". Där och då, kände jag, att härmed överlämnar jag min konst till er.

Stina Wollter forts.

Feminism - ett verktyg

Feminism är bara ord om man inte har verktyget. När mitt barn blivit kallad hora och fitta, kallade den manliga klassföreståndaren till möte för tjejerna, och sade att de inte skulle ta illa vid sig, att det bara handlade om pojkars hormoner.

Instagramfilmen Kontrolltrosa

Jag tänker innan jag lägger ut en film. Det skälver i mitt kött innan jag publicerar. Jag vet vad jag gör. Jag ser framför mig bilden av en människa som väger 26 kg som står framför spegeln och gråter. Jag minns när jag var 14 år gammal och läste jag en i en bok om en kobent älskarinna. Alla vet att kobenta kvinnor är bästa älskarinnor, och jag gick kobent i ett år. Vad jag än läste för bok, så förstod jag att jag var körd. Jag blev avklädd i skolan på toa av killar, för att jag hade störst bröst i klassen, och jag talade inte om det för någon. Den här invasionen pågår hela tiden, i konst, teater, språk, och man fredar sig hela tiden för skammen. Det är otroligt märkligt att Instagram har blivit en plattform där jag tar mig tillbaka. När jag publicerar en sån här film, blir jag min egen representation, den jag själv hade behövt när jag var ung.

När jag publicerar en sån här film kommer det naturligtvis dumma kommentarer, om att jag uppmuntrar fetma, om att jag inte är klok för det vet väl alla att fetma är farligt.

När jag fick hat och kroppshån, fick jag höra "If you act like a queen you will be treated like a queen". Det är ju hela våldtäktskulturen i en mening. I ateljéen landade vi i kroppen och jag förebehåller mig stereotypen som växer fram. Det är här jag är nu. Mina Instagram-följare följer med i processen. De ser kroppen, och konsten. Jag har sextio tusen följare. När jag ställde ut i Malmö kom tre tusen för att se min utställning, många av dem hade aldrig förut varit på en utställning förut. Då gick jag in på toa och grät.

Plötsligt en sommar lade jag upp en dansfilm på Instagram. Efter det exploderade allt, och jag blev inbjuden till bland annat Kristin Kaspersen. Sen visades mina filmer hos "Malou efter tio", och blev kommenterade på ett väldigt fult sätt av Katrin Zytomierska. Och här vill jag landa - att hon hatade på mig, en vanlig, glad människa som tagit sin kropp tillbaka från kroppshat. Motståndet som uppstod då... folk lade ut mängder med dansfilmer till mej! Men de dansade ju för sig själva, för sin egen skull! De fick syn på varandra, och det skapades trygga rum.

May the force be with you!

Konsten föreställer det vi vill att den föreställer

Hasti Radpour

På årets kulturkonferens tecknade konstnären Hasti Radpour det som skedde och diskuterades som en del av konferensens dokumentation. Hasti är utbildad vid Teherans Art University och BA i hantverk och design från Linköpings universitet.

Hon arbetar som frilansande konstnär. De flesta av hennes konstverk inspireras av mänskliga figurer, djur och natur. Hennes stil är symbolisk och surrealistiska. Hon älskar uttrycksfärgkombinationer och tycker om att arbeta med mänsklig gestalt.

